

Бојан Васић

ПРЕЛАЗАК ПАНЧЕВАЧКОГ МОСТА

ДИОСКУРИ

Не покушавам да разумем
речи, вечерњу тежину небеских
тела, свакодневно ротирање
возила и ове зграде расуте по
кожи као осип од зноја, вијорење
уверења, графите, или умор, и
ниједна уста, и руке, беспомоћно
заплетени у друге, не разумеју ни
говор, ни недореченост сопствене
жеље, ни пут, испресецају тамним
крошњама врба, разрован нагонима,
риком шлепера с којима прелазим
Дунав, док по нама већ горе звезде,
у небу натопљеном муљем слепог
тока, с облацима расеченим одразом
града, кроз које пластика и мртво лишће
започињу свој спори пут кроз сазвежђа.

ПОГЛЕД ИЗ НИСАН АЛМЕРА

Све нас прекрива велика
вода, њена досада, град и
зора по којој већ зврје
камиони као комете с
дугим цистернама, обичност
раскрсница, влажном травом
збрисане ивице коловоза и
несигурна стоваришта, луталице,
треперење старих брестова. Горе
се у једнини отужно плавог губи
заметак облака, доле ретровизоре
затреса сунце као у мрежу
ухваћена црвенперка, и бесни,
нерасањена од нашег јутарњег
бесмисла, кришом гледајући да ли
је твоја шупља сенка празнија од
моје шупље сенке, и којој ће, у овој
дугој борби, првој низводно отећи
руке, рашити се говор од колена.

АМФОРА

Запловим као брод, спорим
веслањем трептаја, у невидљиви град
спустим свој товар, и бол, затрпан
сламом и високим амфорама, потом
наставим низводно, спора баржа набрекла
житом, или пун металног отпада, уверен
у своје постојање, свестан варљивог
водостаја. Некад се у мени запали
ватра, и у ватри буде тело, а у телу
ништа, спровод што плута под
небом у које се подигне душа и
дуго још бриди у њему као умор
у веслацима. Волим кад се у летњи

сумрак враћам са посла, посматрајући
призоре у себи како испловљавају
и лепе се за стакла, спојени са
стварним призорима, кад се
укотве у мени једноставне речи,
праћене простим акордима, и нада
и општост што ме чине невидљивим
за друге као што су и они све теже
видљиви за мене, попут ствари већ
потонулих у топло грло сумрака.

БУЛКЕ

Док вече склапа булке до
пута, ми седимо затворени
у топлим колима, причамо ни о
чему, ти дишеш, за нама нестаје
мост, из речи избија тиха и блиска
депресија. Тај мир, или бесмислено,
кратко одушевљење с времена на
време случајно додирну нешто
налик суштини, као што прст немарно
склизне на поруб сукње или дугме
на кошуљи. Немир лебди тик уз наше
покрете као уз булке упорност
инсеката, док Дунав сумраком
плави најезено поље, топлану и
поглед, дубећи кланац између
нас, телима затворених у мушкарца
и жену. Испаравање дана већ спаја
град с надолазећом свежином,
зраке са земљом, воду с умором
биља, и ми не престајемо с причом,
обоје очију упртих у линију пута,
непомичну, окренути залазећем
сунцу слепим потиљцима.

КОЛОНЕ

Из града не води мост, већ његов
одраз и неухватљива сенка што плута
по води, досада људи заглављених
у дугој колони, у којој чекам, мек
као срчани удар, под собом осећајући
реку несвесну себе, тополе, несигурност
блатних обала, светлост ишчашену из тока,
време које потискује мисли, и све то ми
прилази, логично, нужно и дивље, над воду
пониру безглаве тамне птице, котрља
се смеће историје ка црној боји мора,
бескрају степе, и ми стојимо заглављени у
колони, док расклимани плугови воза
пресецају загушљив ваздух и звуке,
затрпавши нас трајањем до грла, да
нам одатле, у сутон, главе однесу
дунавске црне птице.

КРЊАЧА, МЕТРО

Како је заводљив овај осећај
сједињености са свиме и свима, сав
од густих боја и топлог струјања јуна,
како је добро препуштати се, бити ознојена
кожа, или упаљач у нечијој руци и кратки
пламен који се разлије у талас
невидљиве врелине, и онај мирис, за
одсечним звуком, тек припаљене
цигарете, или овај угашен младић,
утонуо у половну одећу и локвање
увојака, с црвеном кесом у руци
чекати на раскршћу, бити црква, чопори
паса, аутлет центар и продавница
играчака, стара госпођа, китњаст и
туробан као рановизантијски град,
прелазити пут не обазирјући се ни на

кога, пун празне ароганције и других
привиђења, бокова надутих од неке
посебне влаге, пробушен стрелом
историје, сив од цикличности времена.

ПРЕЛАЗАК ПАНЧЕВАЧКОГ МОСТА

Возим преко Дунава, устајалог
и сјајног, каквог га видим сада,
можда последњи пут, аутомобиле што
врве у гужви над водом са свих
страна опкољеној тескобом топлот
тла, полако и сам постајући привиђење,
полако заборављајући себе, имена
и облике ствари, спор попут човека
што чамцем плови до Ратног
острва, и који се не тиче више никог,
изговарајући још само реченице неразумљиве
и кратке као промашен епитаф, спор
попут пензионера на рукавцу с његовим
штапом и столицом на расклапање,
заваљен у трајање и росу док се време
склапа надамном у удаљен птичији
крик, миран попут људи који пуше и
штите се од сунца широким качкетом,
стискајући у шапи све што имам, дугове,
развод, напуклу јетру, још једну чашу
млаког шприцера. Полако притварам прозор
с којег ми време прејакно бије у лице,
уљуљкан брујањем што споља запљускује
прљаву шкољку аутомобила, док под
кожом нараста отежала пунина, стишана
ребром, металним обручем на каци ситно
млевене душе и преврелих јабука. У
ствари, ја то само прелазим Дунав,
устајао и сјајан, каквог га видим,
можда, још само овај, последњи пут.

ОВЧА, СТАЈАЛИШТЕ

Отпаци труле у јарку, брујање града у даљини, поглед је притиснут равницом као историја боговима, додирујем њено ништа, док ухо зараста у траву препуну инсеката, док село трепери заједно с фатаморганом фабрика. Имам само оно што треба да нестане, лето на приградској жези, живот који сам заборавио и ово провидно небо, његов врели ацетон и смрад меке пластике у коси, дисање расклимано и споро које претрчи престрашен пас, кроз које пролази запрега. Ниже на путу семафори топе половна возила, овде стопала лепи упекли бетон, и људи бришу лица умрљана знојем, отеки од трајања, јасни, неиспавани, с ноктима сменског рада зараслим у ткиво, с телима што и даље заудару надом. Никако да се на окуци појави аутобус, да неподношљивост овог замени неподношљивост других призора. Голубови надлећу кров и на сунцу шкрипе капије од лима. Аутобуса нема. Предуг, једноставан мир. Свуда је подне.